

je bil od tega časa tudi usmiljenega srca, posebno pa še do tistega, koji mu je Bog lonaj za dar dal.

"Slovenski Gospodar", tečaj XI, 1874. str. 106.

Jož. Vitek, župnik.

II.

52 7/17

[--- Tukaj priobčimo pripovedko, o bratih Rajhenburskih, ki sta se čela vse voje življenje in se sovražita še po smrti.] V XVI. stoletju prebivala sta v Rajhenburgu dva brata: jeden v grajsčini na hribu, drugi v grajsčini v tigu. Oba sta bila krepka junaka ter se pogosto v turških bojih odlikovala, a drug je bil drugemu za njegovo slavo nevošljiv, zlasti od potlej, ko se enkrat prigodi, da je Juri Tunko premagal in v beg zapodil, Czbald pa med tem ves plen na bojišču pobral in za se obdržal. Od tega časa sta se brata Juri in Czbald očitno sovražila ter si pri vsaki priložnosti kljubovala. Ko je enkrat brat v gradu naredil svojim prijateljem veliko pojedino, storil je Czbald v tigu isto tako. Gospje ne zmenčci se za sovraštvo bratov bili so zidane volje na hribu in tigu. Ravno takrat pa Czbald vstal izra mize od klapca poklican, češ, zunaj je zopet jastreb, ki že dolgo časa obletava grad, ter z nabito puško stopil k oknu. Juri, to zagledavši, misli, da hoče nanj nameriti, zgrabi hitro svojo puško, in ko se oba zagledata oborožena, namerita, sprožita, in v istem trenu.

Ku se oba zalita na tla ser izdahneta sovražni voji duši. Se
zdaj stojita oba grada in v cerkvi Rajhenburški se tvanite luban-
ji sovražnih bratov. Zmirom sta druga od druge proč obinjeni.
Ako ju pa postaviš tako, da se gledate z vročimi očmi, nastane
po noči strašno ropotanje, in zjutraj ste lubarji zopet proč obinje-
ni druga od druge, kakor da bi se še po smrti sovražila sovraž-
na brata Rajhenburška.

Sl. Gor. 1847. M 118.

32 7/18

III.

Škatlca, daj jesti no piti, a ti, Klabük, vudri zdaj!

Enkrat je bio en božen paver, je meo svojo ženo in pa dosti otrok.
Vsi so že bili tak na nič prišli, da voprej meli kaj več žveti. Druge
živacki je tildi nič nej meo tak samo dva pišččka. Jda je en-
krat v hosto po dva hodo no se jih že bio naložo, Ra je mislo idmu
peljati, zagledne tam eno veliko kačo. On pa jo na dva naloži
no jo idmu pelja, te pa je reklo ženi: „Čijes ti, žena! toto kačo si
boma miya redila, ki nič druge živine nimam.“

Onija sta jo resen noter v eno Rad djala no sta jo že tri
leta redila v tisti Radi.

Te pa je žena enkrat rekla: „Čijes, ti moraš toto kačo ne-
kam v kaj spraviti ali pa jo diti, kajti joj že nimama več
kaj davati, no pa nas tildi preveč dolg spravlja.“

Pre resen ti paver enkrat, ka bi jo ubio, ali jemu je kača
rekla: „Moj lübi ti božen paver, nič me ne ubij, jaz bom te še